
Jesu seier på Korset

By David Wilkerson

July 6, 2009 Det var natten før Kristi korsfestelse. Jesus hadde samlet sine disipler i den øvre salen for å forberede dem på at han skulle forlate verden. Etter at de hadde delt et måltid, tok Herren et håndkle og fortsatte med å vaske disiplenes føtter.

Denne kvelden fortalte Jesus disse hengivne etterfølgerne at han kom til å bli "løftet opp" (i betydningen korsfestes) ved onde menns hender. Da han fortalte dem dette advarte han dem på forhånd om det som skulle komme.

Jesus avsluttet dette budskapet til dem med å si: "Jeg er utgått fra Faderen og er kommet til verden. Jeg forlater verden igjen og går til Faderen." (*Joh 16:28*).

Til dette svarte disiplene "Se, nå taler du fritt ut, og sier ingen lignelse! Nå vet vi at du vet alt, og du har ikke bruk for at noen spør deg. Derfor tror vi at du er utgått fra Gud." (*Joh 16:29-30*).

Disiplene lot Jesus vite at de klart og tydelig hadde forstått det han hadde fortalt dem. men, det som er viktigere, legg merke til ordene deres i det siste verset: "Nå vet vi alt ... vi tror ..."

Det så ut som om en sterk tro hadde grepet hjertene deres. Disse mennene erklærte til Jesus: "Nå ser vi Jesus. Nå vet vi. Nå tror vi!"

Alt dette ser ut til å antyde at disiplene var forberedt på de forferdelige, blodige dagene som lå foran.

Jesus svarte sine disipler med et spørsmål: "Nå, tror dere?" (*Joh 16:31*). Da Kristus stilte dette spørsmålet, så spurte han med andre ord disiplene:

"Forstår dere nå hva som ligger foran? Er dere istand til å drikke fra det beger jeg vil drikke av? Er dere rede til å tro, når dere i morgen kommer til å se meg hengende som hjelpeløs på korset?"

Vil dere fremdeles tro når det ser ut til at jeg ikke har noen makt over mennesker eller djevler? Vil deres tro holde når dere ser at min Far har overlatt meg i mine fienders hender for en tid? Vil deres tro da fortsette uten å være rystet?"

Vil deres tro overleve når dere ser mitt utseende blir vansiret så dere ikke kjenner meg igjen? Hva vil skjje med deres tro i den time, når deres Frelser ikke engang ser ut til å ha makt til å frelse seg selv?"

Si meg, tror dere nå? Tror dere virkelig?"

"Se, det kommer en time, og den er alt kommet, da dere alle skal bli spredt, hver til sitt, og la meg være alene. Men jeg er ikke alene, for Faderen er med meg." (*Joh 16:32*).

Prøvelsens time har kommet. Denne prøvelsens time fulgte umiddelbart etter mange flotte timer med hyggelig samvær. Tenk på dette: Bare timer tidligere hadde Jesus øm vasket disiplenes føtter. Det var bare noen få timer tidligere at han hadde advart dem om lidelsene og smerten som lå foran i korsfestelsen.

Men gjennom denne prøvelsens time ble det snart tydelig at disiplene ikke hadde fattet alt det som Jesus hadde lært dem. Hvilken lystighet må det ikke ha vært i helvete da den timen kom. På en slikt

kort tidsrom gikk Peter fra å skryte av sin tro til å fornekte Kristus og banne og sverge. Alle disiplene sviktet Jesus, akkurat slik han hadde forutsagt, "hver til sitt" (*Joh 16:32*), og løp for å skjule seg.

Men før vi dømmer disse mennene, lå oss forestille oss at vi også hadde vært nær korset på den dagen. Hva om du hadde hørt Jesus si: "Far, hvorfor har du forlatt meg?" Hvilke tanker ville ha gått gjennom ditt sinn? Jeg har mistanke om at du ville hatt de samme tankene som disiplene hadde. På samme måte som dem kan du også ha undret deg:

"Hvor er Guds hånd i all denne lidelsen og smerten? Hvor er Faderen akkurat nå? Hvorfor ville han at en slik forferdelig ting skulle skje, etter alt det Jesus lovte om sitt Rike?"

Det var denne slags tanker som førte disiplene like ned i motløshetens avgrunn. De må ha skjelve og tenkt: "Vi trodde han var vårt håp." Nå så ditt sitt håp bli knust for sine øyne.

Det er nettopp i denne timen hvor vi så tydelig har mistet håpet, at vi kan se et glimt av seieren på korset. Satan triumferte tydeligvis i denne timen. Han kan ha trodd at han så et mønster blant Guds folk, et som var til hans fordel. Jeg kan forestille ham tenke: "Dette er et bilde på det som skal komme. Kristi etterfølgere kommer til å knekke sammen når de går gjennom smerte og lidelse. De vil falle i fra så fort vanskeligheter melder seg. Med en gang de plukekr opp sitt eget kors så vil de kaste fra seg troen."

Det er virkelig sant at scenen på Golgata ikke så ut som noen seier. Men noe skjedde den dagen som Satan ikke visste noe om. Det er noe djevelen aldri vil forstå om vår velsignede Frelser. Jeg snakker om den *ufattbare nåde Gud viser oss i Jesus Kristus!*

Noe utrolig skjer med en gang en person tar imot Jesus som Herre. Med en gang de forsaker verden og følger ham, så er de for alltid bundet til Herren med ubrytelige kjærlighets bånd. Se bare Paulus' beskrivelse av denne ufattelige nåde:

"Hvem kan skille oss fra Kristi kjærlighet? Trengsel eller angst eller forfølgelse eller sult eller nakenhet eller fare eller sverd? For jeg er viss på at verken død eller liv, verken engler eller krefter, verken det som nå er eller det som komme skal, eller noen makt, verken høyde eller dybde eller noen annen skapning skal kunne skille oss fra Guds kjærlighet i Kristus Jesus, vår Herre." (*Rom 8:35,38-39*).

På tross av disiplenes skamfulle svik så var guds nåde helt og fullt i virksomhet i den gjennom den Hellige Ånd. Og denne nåden fastslo seieren etter de mørke dagene med korset. En sæd av tro hadde blitt sådd i Jesu etterfølgere, og deres hus hadde blitt bygd på en klippe. Husene deres var rystet selvfølgelig, en satanisk storm slo mot veggene og mektige bølger hamret mot fundamentene. Men da stormen var over sto husene fortsatt.

Troens sæd var ikke død. Den var helt og fullt i live! Jesu bønner hadde vunnet seier. Hans etterfølgeres tro hadde ikke sviktet.

Jeg ønsker å fokusere på en av de mange seire på korset. Ingen kan telle alle de goder og de mangfoldige velsignelser som Kristus har gitt oss gjennom sitt utgytte blod. Men jeg ønsker å fryde meg spesielt i en av seirene: *tilgivelse for alle tidligere synder*.

"Men dersom vi vandrer i lyset, likesom han er i lyset, da har vi samfunn med hverandre, og Jesu,

hans Sønnns blod renser oss fra all synd. Dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han forlater oss syndene og renser oss fra all urettferdighet." (1Joh 1:7,9).

Det er påkrevet at enhver etterfølger av Jesus griper fatt i denne vidunderlige sannheten. Å tilegne seg denne er avgjørende for om vi vil bevare en seirende tro midt i vanskelige prøvelser. I dager med usikkerhet er det virkelig viktig å hvile i Kristi tilgivelse.

Mange av oss som trofast har tjent Jesus gjennom årene har blitt trygg på at vår tro kan motstå enhver ildovn. Lik disiplene kan vi vitne: "Nå ser jeg Herre. Nå tror jeg.." Vi takker Gud at Kristus har åpnet våre øyne for hans evige hensikter.

Så plutselig er står vi overfor en overveldende, forferdelig krise. Det går opp for oss at vi har kommet inn i en ildovn som er sju ganger varmere enn vi noensinne har opplevd. Vi har kommet ansikt til ansikt med en kamp så smertefull, en kamp så slitsom at vårt hus begynner å riste. Og snart er det synket ned i en myr av byrder og frykt.

Se vitnesbyrdet til en gudfryktig puritansk predikant fra gamle dager. Denne predikanten hadde selv erfart mange store lidelser i livet. Han talte for mengder av kristne da han skrev: "Det første mange spør om er: 'Hva har jeg gjort? Gud, har jeg sviktet deg?' "

Dette er illustrert i et brev jeg mottok fra en kjær søster i Kristus. Hun skrev følgende om sin store lidelse:

"Det ser ut til at prøvelsene ikke vil opphøre, ikke engang en liten tid med hvile. Jeg vet ikke om det er Herrens tukt."

"Jeg har undret meg over om vanskelighetene i min familie har å gjøre med mitt liv før jeg ble frelst. Jeg lurte alltid på det. Jeg har spurt Faderen om og om igjen om dette er tilfelle, fordi jeg ganske enkelt ikke vet det."

"Noen ganger føler jeg at dersom det er slik, så er min straff mer enn jeg kan bære til tider. Jeg vil heller bære straffen selv, enn at mine familiemedlemmer skal lide for mine tidligere synder."

"Jeg elsker Herren, og å vende meg bort fra ham er ikke noe valg for meg. Han er mitt liv. Men nylig følte jeg det slik at det ville ha vært bedre om jeg aldri hadde blitt født. Da ville ikke mine barn vær her og lide."

"Jeg har også følt til tider at jeg bare ønsker å gå hjem og være hos Jesus. Men det er egoistisk, fordi mine barn trenger meg."

"Vær så snill, om du har noen kommentarer til dette som kan få mitt sinn til å falle til ro, så ville jeg sette pris på det."

Jeg sier til deg det samme jeg ville ha sagt til denne kvinnen: Hør ordene til apostelen Paulus. Han skriver: "Og de blir rettferdiggjort uforskyldt av hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus. Han stilte Gud til skue i hans blod som en nådestol ved troen, for å vise *sin rettferdighet, fordi han i sin langmodighet hadde båret over med de synder som før var gjort.*" (Rom 3:24-25, min uthevning).

Gjennom troen på Kristi utgydte blod er alle tidligere synder dekket over. Vi er frikjent i guds øyne ved

hans ubetingede tilgivelse. All skyld, frykt og fordømmelse er løftet av. Alle tidligere anklager er vasket bort!

Kort sagt så holder ikke Gud lenger disse tidligere syndene mot deg. Han har forsonet oss med seg selv uten noen fremmedgjøring fra sin side. Utrolig nok har Gud sikret oss denne forsoningen mens du fremdeles levde i synd. Jeg spør deg, hvor mye mer verd er denne forsoningen nå da du har stolt på seieren på korset?

I følge Paulus: "Men Gud viser sin kjærlighet til oss ved at Kristus døde for oss mens vi ennå var syndere. Hvor meget mer skal vi da, etter at vi er rettferdiggjort ved hans blod, ved ham bli frelst fra vreden. For ble vi forlikt med Gud ved hans Sønnns død, da vi var fiender, skal vi så meget mer bli frelst ved hans liv, etter at vi er blitt forlikt." (Rom 5:8-10).

Tilslutt forteller Paulus oss: "Så er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus." (Rom 8:1).

Det faktum forblir at det finnes konsekvenser av synd. Noen konsekvenser av synd kan være forårsaket av tidligere uvaner. På samme vis kommer Guds tukt ofte sammen med synd. men et Guds barn må få en ting inn i hodet, en gang for alle: *Gud tukter aldri sitt barn i sinne.*

"For den Herren elsker, den tukter han, og han hudstryker hver sønn som han tar seg av. Det er for tuktsens skyld dere tåler lidelser. Gud handler med dere som med sønner. For hvem er vel den sønn som hans far ikke tukter?" (Heb 12:6-7).

Du er aldri mer elsket enn når du blir tuktet eller irettesatt av Herren. Faktisk har hele prossessen med tukt alt å gjøre med Guds lengsel etter deg. Alt er ment å ta deg inn i kjennskapet til ham og hans herlighet.

Men ta ikke feil. Bibelen kalle disse tidene for sorgens tid. De er på ingen måte en gledens tid: "All tukt synes vel, mens den står på, ikke å være til glede, men til sorg." (Heb 12:11). Men allikevel blir vi fortalt: "Men siden gir den dem som ved dette er blitt oppøvd, rettferdighets salige frukt." (samme vers).

Opp gjennom årene har jeg måttet kvele mange av Satans brennende piler. Idag proklamerer jeg i visshet: "Gud er ikke sint på meg. Og kjære etterfølger av Jesus, han er ikke sint på deg. Derfor slukk ut alt det djevelen sier som ikke er i samsvar med dette!"

Dette er seieren på korset: Fred *med* Gud og fred *i* Gud. På korset tok nåden og freden på seg et ansikt. Det var et menneskes ansikt - Jesus Kristus. Opp gjennom historien så har fred blitt lovet når et Guds barn fullt ut har stolt på den rensende og helbredende kraften i Kristi blod. Det er Kristi egen fred, selve den freden som hersker i paradiset.

Paulus ord om dette emnet er ment å blitt tatt til seg av alle troende på sin vandring:

"La Kristi fred råde i hjertene deres! Til den ble dere jo kalt i det ene legeme. Og vær takknemlige!" (Kol 3:15, min uthevning)

Kjære kristne, dette er vårt håp i alle våre kamper: *La freden herske i ditt hjerte ved Guds løfter: "Må han selv, fredens Herre, gi dere fred, alltid og på alle måter!" (2Tess 3:16).*

Må den følgende bønnen av Paulus også bli vår i disse uvisshetens dager:

"Må så håpets Gud fylle dere med all glede og fred i troen, så dere kan være rike på håp ved Den Hellige Ånds kraft." (*Rom 15:13*).

Takk Gud for hans glede og fred!

Amen.

Alle bibelhenvisninger fra Norsk Bibel AS 1995 oversettelse.